

Motion till riksdagen 2005/06: MJ547

av **Kenneth Johansson och Eskil Erlandsson (c)**

Rovdjur

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anføres om behovet av att vidta de åtgärder som behövs för att den nationella rovdjurspolitiken skall revideras.

Motivering

Sedan riksdagen 2001 beslutade anta propositionen Sammanhållen rovdjurspolitik (2000/01:57) har stora förändringar skett vad gäller flera arters numerär och utbredning. Den omfattande forskning som bedrivs har därtill gett oss allt bättre kunskapsunderlag om såväl arternas biologi som om sociala aspekter på rovdjursfrågan.

Enkätstudier om lokalbefolkningens inställning till rovdjur har t.ex. visat att många som bor i glesbygdskommuner är starkt kritiska till dagens rovdjurspolitik.

Förutsättningarna har i flera avseenden förändrats så markant att det är hög tid att revidera rovdjurspolitiken. När miniminivån för björn fastställdes till 1000 individer bedömdes stammen vara av ungefär denna storlek. Efter en studie av DNA i björnpilling har konstaterats att stammen är ungefär dubbelt så stor (1600 – 2800 individer). När miniminivån 300 lodjursföryngringar fastställdes, utan att någon ingående konsekvensanalys genomfördes, var tillgången på bytesdjur – främst rådjur – mycket större än idag. En ny vetenskaplig bedömning av den ”ekologiska bärkraften” för lodjur visar att lodjurstammen i Mellansverige har stagnerat till följd av ett vikande bytesunderlag. Trots att det finns starka rådjursstammar i stora delar av Götaland gjorde forskarna som skrev rapporten bedömningen att det är tveksamt om man kan uppfylla det nationella målet på 300 föryngringar om inte lodjuren lyckas kolonisera Götaland i en helt annan utsträckning än vad vi ser idag. Vargstammen närmar sig etappmålet på 20 föryngringar då en utvärdering inför ett nytt beslut skall genomföras. Ett problem i sammanhanget är att stammen är starkt koncentrerad i några få mellansvenska län. Eftersom dessa områden

Fel! Okänt namn på

också har starka stammar av lo och björn får ett begränsat område, cirka en tredjedel av landet, bära konsekvenserna för djurhållning, jaktutövning etc. av en stor del av landets rovdjursstammar.

En brist i dagens rovdjurspolitik är också att den saknar tydliga mål för hor stora stammar vi bör sträva efter. I Sammanhållen rovdjurspolitik definierades endast miniminivåer och etappmål. När regionala mål för rovdjur diskuterats på länsnivå har kraven på att fastställa maximinivåer växt sig starka. Med en björnstam som är dubbelt så stor som fastställd miniminivå, är det inte oväntat många som frågar sig på vilken nivå stammen skall balanseras. I varglänen efterlyser många tydliga mål nationellt och regionalt, för hur stor vargstam som kan accepteras.

Om rovdjurspolitiken skall bli framgångsrik är det viktigt att lokalbefolkningen har förståelse för fastställda mål och tillämpningen av förvaltningen. De förhållanden som redovisats understryker vikten av att med utgångspunkt från dagens kunskapsunderlag ompröva och revidera vårt lands rovdjurspolitik. Detta bör ges regeringen till känna.

Stockholm den 3 oktober 2005

Kenneth Johansson (c)

Eskil Erlandsson (c)